

2.

Bref från Egron Lundgren till hans broder.

Brompton 7:de Dec. 60.

Min k. Mildhog.

Sedan jag skref sist har allt Gudskelof gått så stilla och beskedligt att jag icke haft någonting att förmäla och således icke heller som du sett skrifvit någonting. Jag förmodar att förhållandet varit detsamma i hvad dig sjelf och öfriga vänner beträffar, och om jag skrifver i dag, är det endast för att säga att allt står väl till. Det enda som jag tror mig böra tala om, i händelse möjligtvis något rykte derom skulle hafva nått Sverige, är att jag haft *ganska* pressande inbjudningar att åtaga mig återigen en långresa i en annan verldsdel, nemligen de Amerikanska förenta staterna. Som du nog vet har den Engelske Kronprinsen helt nyligen med stor éclat besökt den delen af verlden, och man är nu betänkt på att samla hvad som i pittoreskt hänseende skulle kunna illustrera denna resa och jag undrar alls icke på att man kastat ögonen på mig såsom på den bäst passande för ett sådant värf — såväl i anseende till mina relationer till hofvet och personliga bekantskap med prinsen som för många andra orsaker. Jag har derföre blifvit lofvad guld och gröna skogar om jag ville gå in på förslaget, och tillbudet tycktes i flera fall verkligen vara mycket frestande. För den som skulle vilja resa i och bese de Förenta Staterna etc. skulle icke något förträffligare tillbud kunna yppas, då allsingen afsigt skulle göras på resekostnaderna och jag dessutom genom de allra kraftigaste recommendationer skulle från början komma i nära beröring med statens yppersta män för att icke säga fruar. Jag öfvervägde också projectet — så godt jag kunde och kom till det resultat att gamla verlden är mer än tillräcklig för mig och att

det är så litet som lockar mig i Amerika att jag på det bestämdaste afsade mig anlitan det. China är då någonting ojemförligt mycket mera lockande och jag skulle hafva stor lust att åtaga mig tilbudet att gå dit, såvida det icke toge en så befängdt lång tid — ty på mindre än två år skulle näppeligen ett sådant arbete hinnas med. Och två år ute på en sådan vildjagt är icke så litet — med ett ord — borta är bra, men hemma är bäst — jag menar i Europa. Jag njuter för närvarande af ett så oberoende, stilla och roligt lif, i stånd att välja de sysselsättningar som roa mig och de recreationer som passa mig — att det skulle vara oförståndigt och oförlåtligt att icke erkänna med tacksamhet att jag fått mycket, mycket öfver höfvan och mycket mer än de fleste.

Skrif mig nu snart till och säg mig hur du har det. Jag kan nog gissa att du som vanligt är obelåten med hela världen. Allt kan ses på många sätt — och man kan vänja sig vid mycket här i världen, men grufligt afvita är det att vänja sig att se endast malörten utan att upptäcka rosorna bredvid. De verkl. blinda äro då tusen gånger lyckligare, ty de tro då åtminstone att det är som andra säga dem och glädja sig deråt. Det gör ingenting att vara ensam, var ensam om du icke har någon som du har lust att vara med — men det som är mycket farligt och ett riktigt långsamt tärande gift, det är att allt för ofta vända tankarna inåt på ens eget sjelf, i synnerhet när sinnesstämningen är så nertryckt som din vanligen. Det är nödvändigt att företaga dig något arbete — något förströende arbete, något arbete som kan påkalla hela ditt intresse och som kan hafva en lockelse för dig. Protokollskrifningen är icke någonting sådant, det är endast som att säga ved — förslår till maten på Skomakarkällaren. Låt tankarne flyga ut i hvilken direktion dem lyster, men var alltid mån om att låta dem så sällan som möjligt få ransaka och rusta med N:o 1. Det har ingen fara, N:o 1 tar ändå nog vara på sig. Tänk på andra, tänk på att göra andra glädje, sök att finna elementerna till en sådan verksamhet och sjelfva detta sökande skall bli en källa till många njutningar som du nu icke anar att de finnas till i världen. Du säger att du vet allt detta, men det är icke nog att veta, det är

meningen att vi skola praktisera det här i verlden. Allt annat är emot naturens ordning och straffar sig derföre oundvikligen sjelf. Det är icke många som det flyger stekta sparfvar i mun på, — vi måste alla åtminstone sträcka ut handen för att skaffa oss dem, och sådan är vår Herres beundransvärda ekonomi, att hvad vi göra med intention att skaffa andra sällhet är hvad som förer belöning med sig, — det är ett utsäde med blomma och frukt — under det att sjelfviskhetens isolering är sterilt på allt utom på nedslagenhet, kraftlöshet och mörka tankar. Men det är icke att undra öfver om den som en längre tid sysselsätter sig ihållande med insipid skrifvargöra, till slut kommer att så att säga se allt upp och ner och förlorar styrka att se lifvets stora och friska sida. Det är Sisyphus som rullar stenen och man kan nog tänka att han på lofstunderna vänder sig till någonting litet intressantare och derför straxt heldre börjar rulla sina egna tankar. Det är icke många, som på sådant sätt bortkonstlade hafva energi nog qvar att på manligt sätt klifva fram och armbåga sig in midt i verldsträngseln, der man väl blir knuffad och trampad på liktornarne men dertill i rikt mått kan få känna ett friskt lif svalla genom hjertat med ljusa förhoppningar, stora och ömma känslor och så många orsaker till admiration att knappt någon tanke skänkes alla rännstenar man måste hoppa öfver. Hvad som derför kanhända skulle passa dig bättre för ögonblicket vore ett grundligt studium af någon vetenskap som skulle kunna fångsla ditt intresse och uppmärksamhet och fylla en tomhet som du nu icke fyller med annat än skräp.

E. L.

